

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2009. év szeptember hó 24. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

Í T É L E T E T:

A kábítószerrel visszaélés bűntette miatt I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év január hó 21. napján kihirdetett 7.B.934/2006/122. számú ítéletét a III. r., a IV. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

A III. r. és a IV. r. vádlottak főbüntetését egyaránt 2 (kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti.

A VI. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés próbaidőre felfüggesztését és a pártfogó felügyelet elrendelését mellőzi.

Kötelezi az I. r. vádlottat, hogy vagyonekobjás címén fizessen meg az államnak 972.000,- (kilencszázhetvenkettőezer) forintot, a III. r. vádlott 960.000,- (kilencszázhatvanezer) forintot, a IV. r. vádlott pedig 360.000,- (háromszázhatvanezer) forintot.

Az I. r. vádlott által a 2009. év június hó 1. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a III. r., a IV. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Fővárosi Bíróság a 2008. év január hó 21. napján 7.B.934/2006/122. számú ítéletével az I. r. vádlottat jelentős mennyiségű kábítószerre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette miatt (Btk. 282/A. § (1) bekezdés és (3) bekezdés) - mint különös visszaesőt - 7 év 6 hónapi fegyházbüntetésre és 8 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Bíróság B.1725/1999/20. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés tekintetében alkalmazott feltételes szabadságot megszüntette.

Az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A III. r. vádlottat 1 rb. átadással elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282/A. § (1) bekezdés) és 1 rb. jelentős mennyiségű kábítószerre, megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282. § (1) és (2) bekezdés b./ pontja) miatt - halmazati büntetésül - 2 év és 10 hónap börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra;

A IV. r. vádlottat átadással elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282/A. § (1) és 1 rb. megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282. § (1) bekezdés miatt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra;

A VI. r. vádlottat megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282. § (1) bekezdés) - mint különös visszaesőt 2 évi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette, és elrendelte pártfogó felügyeletét;

A VII. r. vádlottat megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette (Btk. 282. § (1) bekezdés) miatt 540 napi tétel pénzbüntetésre ítélte, egy napi tételének összegét 300,- forintban állapította meg. A pénzbüntetés összege 162.000,- forint, melyet meg nem fizetés esetén egy-egy napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

Az I. r. vádlott tekintetében 5 napi házi őrizet egy fegyházbüntetésnek, a IV. r. vádlott esetében 4 napi házi őrizet egy napi börtönbüntetésnek felel meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész az I. r., a III. r., a IV. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottak terhére a büntetések súlyosításáért fellebbezett.

Az I. r. vádlott és védője téves minősítésért enyhítésért, a III. r. vádlott és védője enyhítésért, a IV. r. vádlott és védője téves minősítés miatt enyhítésért fellebbezett. a VI. r. és a VII. r. vádlottak és védőik az elsőfokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2009. év március hó 10. napján kelt átiratában és képviselője a nyilvános ülésen az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn.

Az I. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben a súlyosításra irányuló fellebbezéseket fenntartotta. A VI. r. és a VII. r. vádlottak esetében végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását, és az ítéleti tényállás alapján az 1/2008. BJE jogegységi határozatra figyelemmel I. r., III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben vagyonek kobzás alkalmazását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéltét és az azt megelőző bírósági eljárást. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az összes lehetséges és felmerült bizonyítékot összegyűjtötte és azokat egyenként, valamint összességében, vádlottakként megfelelően értékelte.

Nem tévedett akkor sem, amikor a Be. 4. § (2) bekezdése alapján mindazon tényeket, amelyek kétséget kizáróan nem bizonyított tények voltak nem értékelte a vádlottak terhére. A tényállást a logika szabályainak megtartásával kifogástalanul állapította meg, és az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A tényállás megállapítása során észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az ítélet 10. oldalának 5. bekezdésében az I. r. vádlottal kapcsolatos elkövetési magatartás (1. pontjának) megállapítása során tévesen állapította meg, hogy a laktózzal kevert 100 gramm speed 79,98 tiszta hatóanyagot tartalmazott, ami 15,57 gramm volt, mely **a csekély mennyiség felső határának 155,7 százaléka**. Ez a megállapítás ugyanis annyiban téves, hogy nem a csekély mennyiség, hanem a **jelentős mennyiség alsó határának 155,7 százaléka** a megállapított 15,57 gramm speed.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján ezt a téves ténybeli megállapítást a Be. 352. § (1) bekezdésének b./ pontja alapján a Be. 351. § (1) bekezdésének c./ pontjára figyelemmel a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében helyesbítette.

A másodfokú eljárás során az ügyész az írásbeli átiratában írtakat teljes egészében fenntartotta.

A nyilvános ülésen az ügyész a tényállás 2. pontjában írtakat megalapozatlannak, a cselekmény jogi minősítését tévesnek találta. Álláspontja szerint a III. r. vádlott a gyanúsítottkénti vallomásaiban elmondta, hogy a (nyomozati irat 271-283. oldal) alkalmanként fogyasztott marihuanát és kokaint, de speedet soha sem. Ebből a vallomásból pedig csak az a következtetés vonható le, hogy a házkutatás során a III. r. vádlottól 2005. év október 14-én lefoglalt 79,98 gramm speedet, amelynek tiszta amfetamin tartalma 15,57 gramm volt azt szintén a II. r. vádlottnak szándékozott átadni, ami ezáltal meghaladja a Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdése szerinti jelentős mennyiséget. Így a cselekménye a jelentős mennyiségű kábítószernek átadással elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettét valósítja meg. A saját fogyasztására megszerzett 2-3 gramm kokain és az 1-1 szál marihuánás cigaretta pedig, mivel ennek a mennyiségnek tiszta hatóanyagtartalma nem állapítható meg, csak a Btk. 282. § (1) és (5) bekezdés a./ pontja szerinti csekély mennyiségű kábítószernek megszerzéssel elkövetett vétségének minősül.

Ezzel az ügyészi állásponttal szemben az elsőfokú bíróság mérlegeléssel és kellő indokolással azt állapította meg, hogy a III. r. vádlottól lefoglalt 79,98 gramm speed tekintetében ellentétes bizonyítékok álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére, mely szerint az albérleti díj ebben az időben már ki volt egyenlítve, így a III. r. vádlott a lefoglalt mennyiséget már a saját fogyasztására gyűjtötte és nem átadási célra (elsőfokú ítélet 28. oldal. 4. bekezdés).

Így a III. r. vádlott által beismert fogyasztási szokásait figyelembe véve a marihuána, a kokain és a speed együttes hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó

határának 155,7 %-a vagyis összességében a jelentős mennyiség alsó határát mintegy 1,6-szorosan haladta meg. Az átadással összefüggésben pedig a 800 gramm, amelynek tiszta hatóanyagtartalma 10,5 gramm amfetamin volt azért, nem haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát (mert az átadás során a pontos alkalmakra mennyiségekre csak körülbelüli, hozzávetőleges adatok álltak a bíróság rendelkezésére. A legkisebb hatóanyag tartalommal számolva a kokain BSzKI táblázata szerint csak 10 %, ami 0,8 gramm.

Ezzel az okfejtéssel a másodfokú bíróság egyetértett így a mérlegelt tényállásnak az ügyészség részéről történt támadását alaptalannak találta.

Az ügyészség képviselője a nyilvános ülésen ugyancsak kifogásolta a cselekmény jogi minősítését az ítélet 7. pontjában írt tényállásra vonatkozóan, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a VII. r. vádlottól lefoglalt 29,94 gramm kokainon túlmenően további a saját fogyasztását is biztosító mennyiséget szerzett meg, és ezáltal a jelentős mennyiség alsó határát 1,1-szeresen meghaladta, így helyesen a Btk. 282. § (2) bekezdés b./ pontja szerinti jelentős értékre megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének tekintendő.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kifejezetten hivatkozott arra, hogy a VII. r. vádlott napi 2-3 gramm azaz 121 gramm kábítószerrel fogyasztott el, ami alapján megállapítható, hogy jelentős mennyiségű kábítószerrel fogyasztott el. Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a III. r. és a VII. r. vádlottakra vonatkozó jogi minősítését változtassa meg, és mindkettőjükkel szemben a megszerzett kábítószer mennyiségét a törvény szerinti jelentős mennyiségű kábítószerrel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősítse.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem fogadta el az I. r. vádlott védekezését és a megállapított tényekről, további tényekre helytelenül következtetett. Az adott ügyben ugyanis csak a III. r. vádlott vallomásán nyugszik a tényállás az egyéb bizonyítékok nem támasztották alá. Az I. r. védő nem kifogásolta az I. r. kábítószer fogyasztói tevékenységét, de változatlanul hivatkozott arra, hogy az I. r. vádlott terhére rótt 2003. és 2005. október 14-e közötti időben az I. r. vádlott kábítószer kereskedéssel nem foglalkozott.

A másodfokú bíróság az I. r. védő indokolásával nem értett egyet. Konkrét adatok merültek fel ugyanis arra, hogy a III. r. vádlott annak érdekében, hogy a II. r. vádlottnak az alérleteti díját, mely havi 50-55.000,- forint volt speedben kiegyenlítsse a 2003. szeptember és 2005. októbere közötti időben ez nem csak a III. r. vádlott következetes vallomásán alapul. Megerősíti ezt a tény is, hogy a 800 gramm amfetamin a II. r. vádlott birtokába került és a 100 gramm amfetamint lefoglalta a hatóság, ami nem teszi kétségessé a III. r. vádlott következetes beismerő vallomását.

Ezen túlmenően bizonyított volt az is, hogy 2005. szeptember és október hónapban az I. r. vádlottól az V. r. vádlott 15 gramm kokaint, 20,5 gramm speedet és 0,21

gramm speed port szerzett meg. Ezen túlmenően 2005. október 14-én a VI. r. vádlottnak 10 gramm speedet is értékesített, mely kábítószereket a 2005. év október 14. napján tartott házkutatások során lefoglalták.

Az elsőfokú bíróság tehát nem tévedett, amikor az I. r. vádlott terhére megállapította, hogy 2003. szeptemberétől 2005. október 14. napjáig folyamatosan kábítószer kereskedéssel foglalkozott, sőt arra is adatok merültek fel, hogy az értékesített kokaint grammonként 12.000,- forintért és az amfetamint pedig grammonként 1.200,- forintért adta el.

Mindezek alapján törvényesen minősítette az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott terhére rótt cselekményt a Btk. 282/A. § (1) és (3) bekezdése szerinti jelentős mennyiségű kábítószernek, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének.

Az I. r. vádlott a nyilvános ülésen a bűncselekmény elkövetését továbbra is tagadta, és arra hivatkozott az ítéleti tényállásban megjelölt lakásába igaz, hogy 2004. márciusába jelentkezett be, de oda csak 2004. augusztusának végén költözött, így 2003. szeptemberében az említett helyen kábítószerrel nem is kereskedhetett.

Az I. r. vádlott védekezését a másodfokú bíróság nem fogadta el, mert az elsőfokú bíróság a tényállást helyes, iratszerű mérlegeléssel állapította meg, így ez a tényállás a másodfokú eljárásban már nem volt támadható.

A III. r. vádlott védője előadta, hogy az ítéleti tényállás teljes egészében megalapozott azt semmiféle érdemi támadás nem érheti. Kizárólagosan enyhítésért tartotta fent a fellebbezését és hivatkozott arra, hogy a III. r. vádlott őszinte, feltáró jellegű beismerő vallomást tett, amely a hatóság munkáját jelentősen elősegítette, azóta is drogelvonó kezelésen vett részt, így a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A IV. r. vádlott védője arra hivatkozott, hogy a nyomozati eljárás során nem volt konkrét bizonyíték arra, hogy a VII. r. vádlottól lefoglalt 29,94 gramm kokain kifejezetten a IV. r. vádlottól származott.

A IV. r. vádlott kétségtelen, hogy kábítószer fogyasztó személy, aki a fogyasztást maga is elismerte, azt azonban végig tagadta, hogy a VII. r. vádlottnak 29,94 gramm kokaint átadott volna.

A IV. r. vádlott az eljárás során nem tagadta, hogy 2005. év július és 2005. év október 14-e között naponta 0,2-0,2 gramm kokain és „l” (port) fogyasztott. Ezt a fogyasztást alátámasztja az is, hogy a lakásában lefoglaltak 0,08 gramm ketamint szennyezett tasakokat zacskókat, stb.

A megállapított tényállást azonban a bíróság itt is mérlegeléssel állapította meg, és tényként rögzítette, ami a VII. r. vádlott következetes beismerő vallomásán alapul, hogy napi rendszerességgel fogyasztott kokaint és ketamint ennek beszerzésére vonatkozóan viszont adatok merültek fel arra, hogy a csekély mennyiség felső határát meghaladó, de a jelentős mennyiséget el nem érő 29,94 gramm kokain, ami 15,69 gramm tiszta hatóanyagot tartalmaz, azt a IV. r. vádlottól vásárolta.

Tekintettel arra, hogy a IV. r. vádlott lakásán lefoglaltak 0,08 gramm ketamint és ez a mennyiség meghaladja csekély mennyiség felső határát, sőt ezen túlmenően a IV.

r. vádlott beismerő vallomásán alapulóan elfogyasztott 3,72 gramm kokaint és 5,64 gramm ketamint, így a megszerzett mennyiség összességében a csekély mennyiség felső határát meghaladta, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el. Ezért az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott cselekményét e körben helyesen a Btk. 282. § (1) bekezdése szerint megszerzéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének tekintette.

A VII. r. vádlottnak átadott mennyiség szintén a csekély mennyiség felső határát meghaladó 15,69 gramm kokain volt, mely a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, így a cselekménye az elsőfokú bíróság ítéletében írtak szerint helyesen a Btk. 282/A. § (1) bekezdése szerinti átadással elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettének minősül.

A VI. r. vádlott és a VII. r. vádlott vádlottak védői az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozottnak, a minősítést törvényesnek találták, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték mindkét vádlott tekintetében.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezéssel érintett vádlottak bűnösségét az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, és a cselekmények jogi minősítése is kifogástalan mind az öt vádlott esetében.

Külön kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a kialakult ítélkezési gyakorlatot és a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásait maradéktalanul figyelembe vette, és nem tévedett, amikor a le nem foglalt kábítószeres tekintetében a kábítószeres tiszta hatóanyag tartalmát becsléssel állapította meg.

Egyetértett a másodfokú bíróság a jogi minősítések körében keretében azzal is, hogy a VII. r. vádlott esetében azt a tényt, hogy a vádlott által megszerzett és elfogyasztott mennyiség a jelentős mennyiség alsó határának csak 1,1-szerese lett volna, a bíróság a vádlott javára értékelte. Helyesen becsléssel ítélte meg, hogy összességében a megszerzett és elfogyasztott mennyiség a csekély mennyiség felső határát meghaladta ugyan, de a jelentős mennyisége alsó határát bizonyíthatóan nem érte el.

A VII. r. vádlott - cselekményének jogi minősítésénél az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a VII. r. vádlott által megszerzett 29,94 gramm kokainbázis legkisebb hatóanyag tartalmát az adott évben a BSzKI táblázat kétségtelenül 20 %-ban határozta meg, de a táblázat szerint 2004-ben csak 10 % volt. Minthogy arra vonatkozóan a bíróságnak semmiféle konkrét adat nem állt a rendelkezésére, hogy a VII. r. vádlott által megszerzett kokain mikor, melyik évben került be az országba, ezért a kialakult ítélkezési gyakorlat szerint az elsőfokú bíróságnak is a táblázatban szereplő legkisebb hatóanyag tartalommal kellett volna számolni, ami a jelen esetben 10 %.

E 10 % figyelembevételével pedig bírói bizonyossággal csakis az állapítható meg, hogy a VII. r. vádlott által megszerzett kokain mennyiség tiszta hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, még a becslési ügyészi számítás szerint sem.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a fellebbezéssel érintett valamennyi vádlott cselekményének jogi minősítése törvényes és azok megfelelnek a kábítószerrel visszaélés bűncselekményével összefüggésben kialakult ítélkezési gyakorlatnak is.

A másodfokú bíróság azonban észlelte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az 1/2008. BJE jogegységi határozatban kötelezően elírtaknak, mely szerint a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a./ és d./ pontjára figyelemmel a kábítószerrel visszaélés bűncselekményének elkövetőjével szemben a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyonra vagyonekobzást kell elrendeli.

E jogegységi határozatból egyértelműen következik, hogy az elsőfokú bíróságnak a vagyonekobzásról szóló rendelkezésben megnyilvánuló mulasztását pótolni kellett. Ezért a tényállás alapján az I. r. vádlottal szemben a kereskedés tárgyát képező kábítószeres összefüggésében felmerült vagyonra vonatkozóan, mely egyrészt a 800 gramm, másrészt az V. r. és a VI. r. vádlottnak értékesített kábítószeres ellenértékét, mely a vádlottak elmondásán alapuló és az ítéleti tényállás 10. oldal 3. bekezdésében meghatározottak szerint a kokain grammonkénti ára az említett időszakban 12.000,- forint, az amfentamin grammonkénti ára pedig 1.200,- forint volt. Így a vagyonekobzás összegét az I. r. vádlott esetében 972.000,- forintban, a III. r. vádlottra vonatkozóan a 800 gramm kokain ellenértékeként 960.000,- forintban és a IV. r. vádlott értékesítésével összefüggésben pedig a 29,94 gramm azaz 30 gramm kokainnak 12.000,- forinttal történő értékesítését figyelembe véve 360.00,- forintban állapította meg és kötelezte a vádlottakat ezen összeget megfizetésére.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket általában helyesen állapította meg és az I. r. vádlott esetében azt a súlyának megfelelően is értékelte. Az I. r. vádlott ugyanis a cselekményét a feltételes szabadságból történt szabadulása után tovább folytatta annak ellenére, hogy előzőleg már ugyanilyen bűncselekmény miatt ítélte el a bíróság.

Az I. r. vádlott kereskedői magatartása kiemelkedő a vádlott társainak a cselekményéhez képest, hiszen az I. r. vádlott kereskedői magatartása tette lehetővé, hogy a I. r. vádlott társai valamennyien kábítószerhez jussanak. Ezért az elsőfokú bíróság

Az I. r. vádlottal szemben a cselekményének tárgyi súlyával arányban álló és a személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre is figyelemmel megfelelő büntetést szabott ki, annak további enyhítésére nem kerülhetett sor. Nem látott alapot azonban a másodfokú bíróság arra sem, hogy a 2003. óta húzódó büntetőeljárás elbírálásánál az időmúlást a másodfokú bíróság ne tekintse nyomatékos enyhítő körülménynek, továbbá azt a tényt, hogy a hatóanyag tartalom csupán háromszorosán haladta meg a jelentős mennyiség alsó határát, ami alapján viszont a büntetés súlyosítására sem kerülhetett sor.

A III. r. és a IV. r. vádlottak főbüntetését a másodfokú bíróság egyaránt szigorúnak találta.

Mindketten drogelvonási gyógykezelésen vettek részt sőt a IV. r. vádlott gyógykezelése jelenleg is fennáll. A cselekményük lényegében azonos tárgyi súlyú,

mindkét vádlottal szemben halmazati büntetést kellett kiszabni, de a III. r. vádlott esetében a büntetlen előélet volt értékelhető; a IV. r. vádlott esetében figyelemmel vette a másodfokú bíróság azt a tényt, hogy a cselekménye 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés és az ő esetében a garázdaság és súlyos testi sértés miatti előző elítélése még nem indokolja a törvényi minimumot meghaladó büntetés kiszabását.

A III. r. vádlott esetében kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság már enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a 2 év 10 hónapi börtönbüntetést, de nem hagyható figyelmen kívül az a ténybeli és feltáró jellegű beismerő vallomása, amely nélkül a vádlott társainak a büntetőjogi felelősségre vonására nem kerülhetett volna sor. Ez a beismerő vallomás olyan nyomatékos enyhítő körülmény, ami indokoltá teszi, hogy az enyhítő szakasz alkalmazásával kerüljön sor, a törvényi minimum a 2 évi büntetés megállapítására.

A VI. r. vádlott esetében a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezést indokoltnak találta.

Nem hagyható ugyanis a VI. r. vádlott esetében figyelmen kívül az, hogy a VI. r. vádlottat a bíróság több esetben szabadságvesztés büntetésre ítélte és a legutolsó büntetéséből, mely kábítószerrel visszaélés büntette volt, a 3 év 6 hónapi fegyházbüntetés letöltése után rövid idővel újabb kábítószerrel visszaélés bűncselekményét követte el, mint különös visszaeső. E vádlottal szemben nem indokolt annak feltételezése, hogy a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is a büntetésnek kellő visszatartó hatása várható. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztésnek az 5 évi próbaidőre történő felfüggesztését és a pártfogó felügyeletét mellőzte.

A VII. r. vádlottat az elsőfokú bíróság a maximális napi tétel szerint pénzbüntetésre ítélte. További enyhítő körülményként értékelte a VII. r. vádlott javára a másodfokú bíróság, hogy időközben gyermeke született, akinek eltartásáról gondoskodik.

A másodfokú bíróság a súlyosításra irányuló fellebbezést azért nem találta alaposnak, mert a cselekmény jogi minősítése a Btk. 282. § (1) bekezdése szerinti alapesetnek tekintendő. Figyelemmel továbbá arra, hogy a VII. r. vádlott bizonyítottan csak egy alkalommal vásárolt kábítószerrel a IV. r. vádlottól és ez a mennyiség a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el, ezért a másodfokú bíróság indokolatlannak találta a pénzbüntetés megváltoztatását és az ügyészi indítványnak megfelelően végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását a kábítószerrel csupán fogyasztó vádlottal szemben.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján került sor, míg az egyéb törvényes rendelkezések helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

Az I. r. vádlott előzetes letartóztatásának a beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján történt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett arról, hogy a IV. r. vádlott esetében a házi őrizet 4 napi börtönbüntetésnek felel meg. Az

ítélet rendelkező részéből kitűnően a IV. r. vádlott házi őrizetben nem volt, ezért a beszámításra házi őrizet irányuló rendelkezésre nyilvánvaló elírás folytán került sor, ezért ezt a megállapítást a másodfokú bíróság mellőzte.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2009. év szeptember hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.934/2006/122. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.52/2009/15. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r., a III. r., a IV. r., a VI. r. és a VII. r. vádlottakkal szemben a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2009. év szeptember hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

tisztviselő